

POROČILO

Zelo sem bila vesela, ko sem na razpisu za poletne izmenjave zagledala državo Nemčijo. V to državo sem si želela iti predvsem, ker mi znanje nemščine omogoča, da se lahko pogovarjam tudi s pacienti in se tako lahko bolj vključim v samo bolnišnično okolje. Seveda sem bila še bolj vesela, ko sem izvedela, da sem sprejeta. Tako sem nestrpno pričakovala, kam bom šla. Moja prva želja, mesec avgust preživeti v mestu Koeln, je bila uresničena. To sem zvedela 8 tednov pred potovanjem. Navezala sem stik s kontaktno osebo, ki mi je razložila nekaj podrobnosti in bila zelo pripravljena odgovorjati na moja vprašanja.

Ko sem priletela na letališče in moje kontaktne osebe ni bilo tam, ker je zbolela, sem si pač kupila zemljevid in karto za vlak, ter šla sama v mesto. Tako sem jaz obiskala svojo kontaktno osebo, ki se pa je potem zbrala toliko moči in se z mano sprehodila po mestu, ter šla z mano v bolnico in mi pokazala oddelk. Proti večeru sem se dobila z osebo, odgovorno za nastanitev, ki mi je dala ključe in SIM kartico, ki smo jo dobili v uporabo. Za to oboje smo morali plačati 30€, ki pa smo jih, ko smo oboje vrnili, dobili nazaj.

Imela sem še tri proste dni pred začetkom prakse, ki sem jih izkoristila za spoznavanje mesta. To sem počela sama, ker so drugi študenti prišli kasneje. Počasi smo se začeli zbirati, bilo nas je šest, vendar sta dva bila nastanjena v študentskem domu drugje. Vsak je dobil svojo sobo v apartmaju, ki si ga je delil še z dvema ali tremi sostanovalci, ki so bili tam nastanjeni že prej. Sobe so bile prostorne, urejene, v kuhinji so bili vsi potrebni pripomočki za kuhanje. Včasih smo kaj kuhali, večinoma pa smo jedli v bolnišnični menzi, kjer je obrok stal od 2-4€. Dobili smo 160€, ki smo jih kaj hitro porabili za hrano in nakup mesečne vozovnice za metro (55€). Dostop do interneta smo imeli v knjižnici zraven bolnice.

Bolnica (Uniklinik Koeln) je bila od našega doma oddaljena nekje 25 minut z metrojem. Bila sem na oddelku za nefrologijo in splošno interno medicino. Na oddelku se je menjalo tudi kar nekaj domačih študentov. Začela sem z delom ob osmih zjutraj, končala pa zelo različno, ob treh, štirih, nekajkrat ob petih. Lahko pa sem se zmenila tudi za dva prosta dneva. Najprej vsako smo jutro pacientom jemali kri (v Nemčiji to počnejo samo zdravniki oz. študenti), vstavljali smo venske kanile. Ko so prišli novi pacienti, smo jih sprejeli, naredili anamnezo, status. Bili smo prisotni na vizitah (ki so lahko trajale tudi 3 ali 4 ure). Snemali smo EKG-je, izvlekli kakšen centralni kateter, opazovali punkcije, biopsije, bili prisotni pri raznih endoskopskih posegih, na dializnem oddelku... Delo je bilo raznoliko in zanimivo, predvsem pa sem bila presenečena, kako hitro so nam zdravniki pustili delo opravljati sami in kako velikega zaupanja smo bili deležni.

Predvsem pa so me navdušili ljudje, ki sem jih spoznala v Nemčiji. Skupaj smo preživljali večere, se zabavali, prirejali karaoke, spoznavali nočno življenje Koelna, vsak vikend smo nekam odpotovali. Večinoma smo si izlete sami organizirali (Bruselj, Aachen, Duesseldorf...). Z našimi kontaktnimi osebami smo imeli en sobotni popoldanski izlet in eno skupno večerjo, nekajkrat so šli tudi z nami ven.

Imeli pa smo čudovit nacionalni program in sicer od četrtega popoldan do nedelje zvečer. Kjer smo se zbrali skoraj vsi, ki smo preživljali avgust v Nemčiji (30 ljudi) pod okriljem IFMSA. Preživeli smo en dan v Koelnu in dva v mestu Muenster. Bilo je res nepozabno, pikniki, vožnja s kolesi, vožnja s kanuji, spoznavanje mesta, zabave, predvsem pa druženje z ljudmi od vsepovsod, s katerimi smo še zdaj v stikih.

Mesec je prehitro minil, nabrala sem si kar nekaj izkušenj pri delu z bolniki, utrjevala svojo znanje nemščine in angleščine, predvsem pa sem navezala veliko novih stikov. Nemčijo bi priporočala vsem, ki pri delu v bolnici ne želijo biti zgolj opazovalci, sicer pa velja, da več zanimanja kot pokažeš, več so ti pripravljene povedati, pokazati, razložiti, več lahko sam narediš. Zagotovo je poletna praksa nepozabno doživetje, polno dogodivščin, zanimivosti in novih spoznanj in spoznanstev. Na koncu je slovo kar težko...

Maja Mlinarič